

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. JUDr. Danielou Burdovou, advokátkou se sídlem Dolní Břežany, Lhota 11, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2009, č. j. 10 Ca 166/2009 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3. 3. 2009, č. j. 78388/2008-603, byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 022490/2008-631/Št'a/G VIII.vyř., jímž žalovaný na návrh společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. uložil žalobci povinnost zaplatit za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za zúčtovací období od 17. 5. 2006 do 16. 1. 2007 a od 17. 2. 2007 do 16. 3. 2007 částku 9577,50 Kč s příslušenstvím a dále částku 384 Kč na nákladech potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění tohoto práva.

Proti zmíněnému rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu brojil žalobce žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. u Městského soudu v Praze, který ji shora uvedeným usnesením dle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl, neboť dospěl k závěru, že se žalobce žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.

Městský soud přitom konstatoval, že pro rozlišení, zda se jedná o rozhodnutí správního orgánu ve věci veřejného práva, či o rozhodnutí správní orgánu v soukromoprávní věci, je podstatná povaha předmětu správního řízení. V daném případě jde v meritu o spor o dlužné telefonní poplatky, tedy o spor vzniklý v souvislosti s tvrzeným porušením smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb. Úkolem žalovaného bylo posoudit, zda žalobce dodržel podmínky stanovené smlouvou o poskytování telekomunikačních služeb. Jedná se tedy o věc povahy soukromoprávní.

Městský soud zároveň žalobce v souladu s § 46 odst. 2 s. ř. s. poučil, že se může soudní ochrany domáhat postupem podle části páté občanského soudního řádu, tedy podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu podle § 244 a násl. o. s. ř. k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu, přičemž tento soud na základě uvedené žaloby nebude přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu, ale projedná tutéž věc, o níž rozhodl správní orgán, v občanském soudním řízení.

Usnesení městského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností, v níž odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že neuzavřel žádnou smlouvu o službách elektronických komunikací, taková smlouva se ani v soudním či správním spise nenachází. Nešlo tedy o pouhý spor o dlužné telefonní poplatky, ale o rovnost a přiměřenost před právem. Stěžovatel má pocit silné osobní diskriminace, neboť společnost Telefónica O2 Czech Republic, a.s. ho nalákala jako zákazníka na službu za 1 Kč, následně mu předala vadný modem, přičemž reklamace této skutečnosti byla protahována a následně posouzena tak, že k poškození modemu došlo úderem blesku, což navrhovatel považuje za účelové. Stěžovatel předmětnou službu elektronických komunikací vůbec nevyužíval a měl by platit za něco, co nechtěl, což považuje za diskriminaci. Nesouhlasí ani s uloženou povinností uhradit náklady řízení. Stěžovatel upozorňuje na obecný zákaz diskriminace v právu Evropské unie a na to, že při projednávání návrhu by měl být respektován princip rovného zacházení a každá nerovnost musí být objektivně zdůvodněna. Dodává, že v daném případě nemohlo dojít k porušení smlouvy, neboť taková smlouva nebyla sjednána. Stěžovatel má za to, že městský soud měl při odmítnutí žaloby přihlížet k „vyvážení veřejných a soukromých zájmů“.

Stěžovatel tedy navrhuje, aby usnesení Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Dále musí Nejvyšší správní soud zdůraznit, že kasační stížnost míří proti usnesení městského soudu, jímž byla žaloba v předmětné věci odmítnuta. Žaloba tedy nebyla městským soudem meritorně posuzována. V souladu se svou ustálenou judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 As 43/2003 - 38, publikovaný pod č. 524/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 As 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupný na www.nssoud.cz) se tak Nejvyšší správní soud mohl zabývat pouze částí argumentace stěžovatele, která směřuje k tomu, proč je podle jeho názoru rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby nezákonné a z jakých důvodů mělo být podle stěžovatele o žalobě rozhodnuto meritorně, tedy argumentací, kterou lze podřadit pod stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jímž je tvrzená nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud se tak nemůže v tomto řízení zabývat mj. namítanými důvody nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Kasační stížnost není důvodná.

V dané věci správní orgány rozhodovaly k návrhu společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. ve věci sporu o povinnosti stěžovatele k finančnímu plnění za poskytnutí veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Podle 7 odst. 1 o. s. ř. spory a jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních (občanských, pracovních, rodinných nebo obchodních) vztahů projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, ovšem jen tehdy, pokud je podle zvláštního zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Takovým zákonem je mj. zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), který v § 129 odst. 1 stanoví pravomoc Českého telekomunikačního úřadu jakožto správního orgánu projednávat spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7 cit. zákona) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, a to na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Takovým sporem je i spor mezi společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s. a stěžovatelem o zaplacení příslušné částky za poskytnutí služby elektronických komunikací, o němž rozhodoval žalovaný v předmětné věci. Rozhodujícím pro rozlišení, zda jde o věc soukromého či veřejného práva, je v daném případě právě skutečnost, že se jedná o spor o tvrzeném nároku na finanční plnění za poskytnutí služby, tedy o spor vyplývající z občanskoprávních (závazkových) vztahů. Ty jsou obecně upraveny předpisy soukromého práva, které jsou, pokud jde o závazky vzniklé na základě poskytování služeb elektronických komunikací, pouze doplněny zvláštními ustanoveními zákona o elektronických komunikacích. Podstatné je, že oba subjekty (stěžovatel a společnost Telefónica O2 Czech Republic, a.s.) mají v těchto vztazích rovné postavení, přičemž žalovaný je zákonem povolán rozhodovat o jejich sporu jakožto nestranný „arbitr“ obdobným způsobem, jako to v jiných soukromoprávních věcech, kde zákon nestanoví zvláštní úpravu, činí soud v občanském soudním řízení (narozdíl od vztahů veřejného práva, jejichž účastníci jsou v nerovném postavení, neboť jeden z nich může jednostranně rozhodovat o druhém a případně od něj vynucovat povinnosti uložené takovým rozhodnutím).

Městský soud tedy posoudil danou otázku zcela správně, pokud dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele míří proti rozhodnutí správního orgánu ve věci soukromého práva. Ostatně shodným způsobem je tato otázka judikována již od samého počátku existence dnešní podoby správního soudnictví, tedy od účinnosti soudního řádu správního (1. 1. 2003), s nímž bylo spojeno také přijetí nové podoby části páté občanského soudního řádu (novelou č. 151/2002 Sb.), a tedy i obnovení dualismu práva v tom smyslu, že rozhodnutí správních

orgánů ve věcech veřejného práva nyní přezkoumávají soudy ve správním soudnictví na základě žalob podle § 65 a násl. s. ř. s., zatímco tam, kde správní orgány rozhodly ve věcech soukromoprávních, jsou věcně příslušné soudy v občanském soudním řízení na základě žalob podle § 244 a násl. o. s. ř., a to ovšem nikoliv k soudnímu přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, ale k novému projednání věci samé, o níž již rozhodoval správní orgán.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná především své usnesení ze dne 14. 8. 2003, č. j. Na 747/2003 - 4, dostupné na www.nssoud.cz, v němž jednoznačně konstatoval, že rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ve věci sporu o povinnosti účastníka k finančnímu plnění provozovateli veřejné telekomunikační sítě za poskytování telekomunikačních služeb je rozhodnutím správního orgánu ve věci soukromoprávní, a není proto přezkoumatelné ve správním soudnictví. Byť se tento judikát vztahuje k rozhodnutím žalovaného vydaným ještě podle předcházejícího zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, lze ho plně vztáhnout i na jeho rozhodnutí podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť jde o obdobnou kompetenci žalovaného rozhodovat o daném typu sporů. Na zmíněný judikát pak Nejvyšší správní soud navázal v řadě svých dalších rozhodnutí, viz jeho rozsudky ze dne 2. 8. 2006, č. j. 5 As 47/2005 - 47, ze dne 8. 11. 2006, č. j. 3 As 52/2005 - 69, ze dne 10. 1. 2007, č. j. 1 As 18/2006 - 80, a ze dne 18. 4. 2007, č. j. 1 As 43/2006 - 64, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Rozhodnutí žalovaného o zmíněném typu sporů tedy patřila od počátku mezi jednoznačné příklady rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, proto ani nevznikly o této otázce kompetenční spory mezi soudy ve správním soudnictví a soudy v občanském soudním řízení, o nichž by musel rozhodovat zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatele, že se společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s. ve skutečnosti neuzavřel smlouvu o poskytování služby elektronických komunikací nebo že je tato smlouva neplatná. Tato tvrzení může posoudit příslušný soud v občanském soudním řízení, pokud stěžovatel podal dle poučení městského soudu v zákonné lhůtě žalobu dle § 244 a násl. s. ř. s., nemohou však nijak zpochybnit závěr, že se stěžovatel u správního soudu domáhal přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci. Žalovaný totiž v každém případě rozhodoval o tvrzeném nároku společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. na finanční plnění za poskytnutí služby elektronických komunikací. Stejně tak jsou pro danou otázku nerozhodná tvrzení stěžovatele, že byl společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s. či dokonce žalovaným diskriminován. Skutečnost, zda se jedná o rozhodnutí správního orgánu ve věci soukromého či veřejného práva, je dána objektivně jeho předmětem, nikoliv tím, jaké námitky či argumenty proti tomu rozhodnutí jeho adresát následně uplatnil.

Jak již bylo řečeno, v souladu s § 7 odst. 2 o. s. ř. spory a jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení podle části páté občanského soudního řádu. Naopak žaloba ve správním soudnictví je proti takovému rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci dle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřijatelná. Takovou žalobu správní soud dle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítne, přičemž žalobce náležitě poučí, jak městský soud také učinil, že se má v příslušné lhůtě domáhat soudní ochrany v občanském soudním řízení žalobou podle § 244 a násl. o. s. ř. O takové žalobě pak rozhodne příslušný soud v řízení nalézacím, tedy pořadem práva. Soud v občanském soudním řízení totiž neprovádí přezkum správního rozhodnutí s možností v případě zjištěné nezákonnosti toliko takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k novému projednání, ale je povolán k tomu, aby v případě, kdy dospěje k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak, než rozhodl správní orgán, sám o věci rozhodl a nahradil tak rozhodnutí správního orgánu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že městský soud postupoval v dané věci zcela v souladu se zákonem, kasační stížnost tudíž není důvodná.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační činnosti, které mu však v tomto řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. dubna 2010

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu